

Panis erit omnia videlicet non ducuntur, non ducuntur, non ducuntur.
 Missas faciamus voces perplexas, quae revera tropum tollunt, sublati ex oculis.
 divini sermonis simplici veritate, idiotas ad artem propellunt: Theologos
 in lachrymosa certamina mittunt. Haec sunt illae lemae Cronicae, quas sancti farum
 convenienter scripsisti oculos Molano praestringere: qui eas abominari solitus est,
 & quam longissime ab oculis remove. De doctissimis illis hominibus quae scri-
 bit Mylius, congruunt cum eo quod est in Historia. Ambitio multos mortales
 falsos fieri coegit. Ingravescit in urbe pestis quotidie, quae si me quoque Senem
 perculerit: ego in agnitione & fiducia filij DEI, quem colui ab adolescentia, ad
 Comelinum meum adjungar. Scholam convulsam lugeo, quam extra nullam un-
 quam vitam putavi. Vivo tamen adhuc cum Vxor, parvisq; liberis. Vivunt
 etiam mecum duo peregrini, Antonius Langen, & Henricus Saleburgh, quorum
 consuetudine confirmor, homines sunt pie & pereleganter instituti: qui quam
 indigne tum hic, tum alibi fuerint accepti, posteritas incorruptius judicabit.
 Sustinent etiam nunc magnam invidia molem: quam nec ego effugio, qui saltem cu-
 ipsis & mensam communicavi. At me quidem hujus officij nunquam poenitebit,
 Complector enim eos in Domino, quia scio esse amicos DEI viventis. De libello cu-
 vasti, recepi: sed sine Epistolio & sine salutatione. Dic salutem tuam coniugi,
 die amicis praesertim Hansselio, D. Menzoni, & M. Erasmo cum nova nupta.
 De meis proximis litteris vos ipsi statuete pro vestro arbitratu. Ego eadem animi
 equitate, & bene & male audire possum. Orate pro nobis ut DEVS facie sua
 nos collustrat, Fiat Vale, Brema. Postridie cal. Augusti. 1577.
 Vobis amicus.

Johannes Molanus.

Ms. 296) Joh. Epist. 2. ad Cor. Pax Christi.
 Equidem in colligenda brevia schola fidei, quoad potui, fui, et religiosus in eadem
 crasse integre et munda. Sed ut mihi est in humanis rebus perperam antistabile:
 ita hoc annis 14. quibus hic exurbas egi (velut in Wamparto. hunc Junc. altera
 schola familiaeque inter ruinam spectandi. et quidem in ea tempora incidit dispersio.
 quum nobis rebus quam optime constitutis maxime florere videremur. Sic est voluntas
 Domini, qui pro sua sapientia nunc aedificat, nunc diruit: nunc colligit, alias dispergit.
 Itaque qua animi equitate incrementa rerum nostrarum contemplari soles: eadem hanc
 Scholam, domusq; convulsionem accipio & fero. Et quidem potissimum in eadem
 confectus labore, & senio, non recusem quiescere, aliquid felicius cupere. Quae
 dilapsa est a nobis Inventus: ea fere Emham numero concurrebat. Nempe
 Physici ferunt, ex unius interitu, alterius ortum exidere. Quae mihi objecta divinitus
 fors fuit, in eadem acquiescens, magnos aliorum acervos sine invidia & irretitis oculis
 spectare possum. DEVS est qui judicium exeret in populo suo, cujus potentissima
 manus merito submissi, subiectiq; sumus. Pestis in urbe subinde fit se ipsa savior: ea
 si meam quoq; Tabernam pulsaverit, scribes in Epitaphio Molanum tuum, qui extra
 Scholam, nullam unquam vitam putavit, cum eam repente ex florentissima, nullam
 factam conspexisset, dolori suo superesse non potuisse. Sin DEVS pater vitae nostrae hanc
 domum, nempe hunc Senem, cum Coniuge, tribusq; parvis liberis clementer ab hoc in-
 cendio defenderit: quidquid adhuc in me vel animae, vel spiritus, vetustas reliquum
 fecerit, id totum in colligendis naufragij nostri tabulis ponetur. Sed sentio id ipsum
 esse perquam.

1465

esse perquam exiguum, quod equius non xargdy rñs quibz vna dōreas pati possum. Vas. 150.
 vixite interea, & florem istum vitæ, quem Deo esusy obsequio mature consecrasti, retinere
 quam diutissime. Tua certe pietas, suavissime Joh. Esich. tuum studium, tuus ardens dis-
 cendi, tua denique incredibilis in ista ætate tolerantia, quas ego in te scio virtutes sitas
 esse, spem mihi certam faciant, fore, ut in atrijs Domini feliciter floreas, & fructum effe-
 ras dignum ubertate tui ingenij, dignamq; nostram fideli institutione. I. modo quo vir-
 tus tua te vocat, I. pede fausto. Lubens intelligo te istius novæ Academiæ successibus
 delectari, Quam si Dominus sua benedictione prorsperaverit, quantus hic erit patriæ
 nostre thesaurus? quantum præ alijs superbis populis ornamentum? Atabet quidem Han-
 nonia Ducum, Brabantia Lovanium celebres Scholas: quis neget? sed quum illæ aut
 proculcatis Monachorum delirijs, aut Jesuitarum sacrilegis furoribus ferveant om-
 nia: adeo non possunt illæ celebritates cum Lugduno Batavorum comparari, ut hujus
 respectu, illæ pro antris Trophonij, aut pro Cyclosum contubernijs merito censeantur.
 Scilicet ut eruditionem spectatam parvi putamus, cui pietatis doctrina non illuxit.
 Sic illam Scholasticorum cumulata colluviem, quæ Christi jugum nunquam subiit, quæ
 non regitur verbo veritatis, nec ad celestem sapientiam aspirat: ne nomine quidem
 universalis Scholæ dignam esse arbitramur. Idem vero novam Batavorum Academi-
 am, ita mihi magnifice prædicasti, ut eam non dubitem frequentissimis Collegijs antepo-
 nere, de quibus gens Saxonica tantopere gloriatur. Petis ut te adjuvem aliquo Testi-
 monio, quod peregre viventi interdum pro thesauro esse possit, Utinam esset aliquod pon-
 dus meæ commendationis, nulla est laus ingenij, aut probitatis, quam non ipso ultero
 tibi obtulisset. Semper te in discipulis Bremensibus maximi seu, & pro filio amari,
 proinde nihil est quod malim, quam tibi tuisq; studijs quacunque possim ratione aliquid
 opis afferre. Habeo isthic nonnullos veteres amicos, in amplissima fortuna modestissi-
 mos quidem: sed ita distentos curarum magnitudine, ita alto loco constitutos, ut vix an-
 deam ex hoc humili pulvere meis litteris eos sollicitare. Verocundior semper fui inge-
 nio, quam ut ad magnos viros, ne per Epistolam quidem me præsumerem adungere.
 Si quid tamen erit negotij gravius ubi meas litteras vel ad Doct. Adrianum vander-
 Mil. vel ad D. Philippum Marixium Oldegononium requiras, sumam audaciam;
 Et me tibi non magnum fortasse: sed tamen non ingratum patronum præstabo. Vale
 postridie nonas Augusti 1577. Salutem dicit D. M. Herm. Venechero
 Bremæ. Tuus olim Rector

Johannes Molanus.

Pax Christi.

[An Varlemani]

N. 297

Vt me Varlemanne subinde angit cogitatio status vestri: sic vos scio vicissim
 teneri desiderio rerum vostrarum. Et quoniam in semperstate (quod ajunt) domi-
 manendum est. Debemus uterque alterius animo obsequi crebra litterarum reciprocati-
 one. Quam quidem ego ad rem adeo securus non fui: ut hunc totum Julium consump-
 serim litteris ad amicos, aut ad discipulos scriptitandis. Vix credas in hoc otio non
 me minus negotiosum esse: quam cum versarer in media palæstra. Et nescio quo
 modo, ad senectutem usque in assidua contentione versatus: nullam mihi ipse requi-
 etem indulgere possum. Vt igitur de nostris rebus certior fias, valeamus etiam nunc,
 Ego, Vxor, Liberi, duo Magistri, Nicolaus, Vxoris mater & ancilla.

Multis interea

[= Mæv. a. 12: N. 287]